

EL LLENGUATGE

El nostre i el vostre

12/5/1977

Les formes possessives, usades davant el nom, solen comportar l'article definit com a part integrant: el meu amic, el teu pare, els seus avis, el nostre país i la vostra tia. Només la forma literària llur no ha d'anar precedida per l'article: els propietaris i llurs interessos.

Es ben corrent, encara, en certs textos literaris, de veure usades les formes nostre i vostre sense l'article. La gramàtica normativa no ho rebutja pas del tot, és cert, però no sembla que sigui acollint-se a aquesta tolerància gramatical que es prescindeix de l'article en aquests casos, sinó més aviat com un vague recurs estilístic, no prou ben definit ni orientat. En els escriptors anteriors a Fabra aquest fet era corrent, especialment quan els possessius es referien a noms amb una càrrega afectiva —nostre país, nostra terra, vostra amistat, vostres amors—, i la tendència s'ha anat mantenint, sobretot en textos d'intenció lírica, patriòtica o sentimental i, diguem-ho clàr, en aquells en què abunden altres arcaïsmes innecessaris. Caldria, per tant, que els que hi recorren sovint, o sistemàticament, consideressin si no fóra millor que en prescindissin, és a dir, que usessin les formes habituals el nostre i el vostre (la nostra, els vostres, etc). Tractant-se de versos, les exigències de la mètrica ho poden justificar. Si no, l'eliminació de l'article en aquests casos contribueix a conferir a un text un to arcaïzant que, segurament, molts dels autors, de fet, no desitgen pas.

Hi deu haver, és clar, qui usa nostre i vostre, sense l'article, ben deliberadament, potser fins després d'haver sospesat totes dues possibilitats. Ho ens hi fiquem. El nostre advertiment s'adreça més aviat als qui no s'ho havien plantejat, i que qui si sap si creien i tot que nostre i vostre eren les úniques solucions correctes —i no pas per influència del castellà, certament, sinó d'una tendència a l'arcaïsmes, latent en la nostra llengua.

ALBERT JANE